

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **N. L. S. P.**, narozena „X“,
státní příslušnost „X“,
t. č. pobytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. „X“, jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že v předcházejícím správním řízení byla zkrácena na svých právech, neboť žalovaný v rozporu s § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný dále podle žalobkyně v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu nevzal v úvahu skutečnosti svědčící v její prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo najevo. Konstatovala, že byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a v případě návratu do vlasti jí hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalovaný podle žalobkyně napadeným rozhodnutím porušil její právo na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně popsala, že ona i její manžel Y. M. D. J. byli v minulosti na Kubě vystaveni pronásledování s ohledem zejména na politické názory jejího manžela. Dodala, že oba nesouhlasí s nedemokratickým režimem Kubu, necítili se tam svobodně, a proto z vlasti utekli. Žalobkyně podotkla, že v případě návratu na Kubu se obává, že budou považováni za emigranty, případně uvězněni za špionáž.

3. S odkazem na čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, (dále jen „kvalifikační směrnice“) žalobkyně uvedla, že není pochyb o tom, že kromě psychického nátlaku, jemuž sama čelila, jsou azylově relevantním důvodem také skutečnosti, které si musel prožít její manžel. V jeho případě se podle žalobkyně jednalo o pronásledování silné intenzity, jež mělo dopad i na žalobkyni. Popsala, že oba s manželem ve správním řízení od počátku uváděli obavu z prožitého pronásledování souvisejícího s uplatňováním jejich politických práv v zemi původu. K tomu citovala čl. 19 odst. 1 a 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech z roku 1966. Žalobkyně upozornila na to, že Česká republika je smluvní stranou mezinárodní dohody, která jí ukládá spolupracovat s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a respektovat jeho doporučení a stanoviska. S poukazem na Příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků žalobkyně deklarovala, že podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 pojem „opodstatněné obavy z pronásledování“ v sobě nese subjektivní a objektivní aspekt, přičemž stanovení právního postavení uprchlíka bude v první řadě vyžadovat spíše vyhodnocení vyjádření žadatele o udělení mezinárodní ochrany než úsudek o situaci v zemi původu. Připomněla, že podle čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, který žalovaný opomněl při posuzování bezpečnosti návratu do země původu aplikovat, neexistují-li závažné důvody se domnívat, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy skutečnost, že žadatel již byl pronásledován, utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování či způsobení vážné újmy. Žalobkyně dále zmínila rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 50/2003 a 5 Azs 12/2012, podle kterých platí, že pokud lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo by s ohledem na jeho postavení ve společnosti, přesvědčení, názory, chování atd. dojít mohlo, má správní orgán v situaci důkazní nouze tyto skutečnosti zohlednit ve prospěch žadatele.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Zrekapituloval průběh správního řízení a zjištěné skutečnosti a připomněl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly údajné problémy žalobkyně s kubánskými státními orgány a problémy v zaměstnání z důvodu vycestování jejího manžela ze země, a její přání zůstat v České republice s ním. Žalovaný v případě žalobkyně neshledal žádné azylově relevantní pronásledování, neboť žalobkyně sice byla dvakrát předvolána kubánskou policií nikoli však z důvodu rasy, národnosti, náboženství či politických názorů. Na policejní stanici se žalobkyně podle žalovaného dostavila dobrovolně, nebyla vystavena žádnému fyzickému násilí, nebyla zadržena, z ničeho obviněna, ani nijak potrestána. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně ve vlasti neměla problémy s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami, z vlasti vycestovala bez obtíží, legálně a se svým cestovním dokladem. Dále uvedl, že žalobkyní uváděná tíživá ekonomická situace na Kubě není azylově relevantní. Tvrzení žalobkyně o pronásledování vnímal žalovaný jako účelové, vedené její snahou legalizovat svůj pobyt na českém území, k čemuž poukázal na možnost upravit si pobytový status na území podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 37/2003. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně v průběhu řízení netvrdila žádné relevantní skutečnosti s ohledem na čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech z roku 1966 a v zemi původu nijak veřejně ani jinak nevystupovala. Podotkl, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla; k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 222/2004. Uzavřel, že během řízení nevyšly najevo žádné azylově relevantní důvody, pro něž by bylo možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany, a neshledal, že by její vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Sdělil, že žalobkyní uváděné citace z mezinárodních úmluv jsou vytrženy z kontextu. Žalobkyně podle žalovaného pouze domýšlí krajní scénáře, jež by mohly nastat v případě jejího návratu do vlasti, a snaží se soudu podsunout své domněnky jako skutečnost.

Správní spis

5. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 6. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 26. 6. 2017 v přítomnosti tlumočnice poskytla údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělila, že je státní příslušnicí „X“, „X“, bez náboženského vyznání, bez politického přesvědčení a je zdravá. Žalobkyně dále konstatovala, že hovoří španělsky, je bezdětná a vdaná, manžel Y. M. D. J. je občanem „X“ a žije v České republice. Na území České republiky přicestovala dne 21. 6. 2017 vlakem z Vídně, kam přiletěla z Kuby dne 6. 4. 2017, když letenku měla zakoupenou na cestu do Ruska a ve Vídni měla pouze přestoupit, nepotřebovala tudíž pro svou cestu žádné vízum. O mezinárodní ochranu žádala již v Rakousku, avšak doposud o ní nebylo vydáno rozhodnutí. Jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že chce zůstat s manželem v České republice, neboť po manželově odchodu z Kuby dne 11. 6. 2016 ji kubánské úřady začaly dělat život v práci a doma nemožným. Manžel žalobkyně zde rovněž požádal o mezinárodní ochranu.
6. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 6. 2017, sepsaného v přítomnosti tlumočnice do jazyka španělského, žalobkyně uvedla, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vystudovala střední školu a institut vyššího vzdělávání v oboru gastronomie a na Kubě naposledy pracovala jako pokladní. S manželem se seznámili sedm let před svatbou a vzali se dne 17. 12. 2015, přičemž sdíleli společnou domácnost. Manžel žalobkyně opustil Kubu pro více studijních a pracovních příležitostí. Nesouhlasil rovněž s tamním politickým systémem, avšak policie jej nikdy nezadržela ani neuvěznila. Poté, co manžel žalobkyně vycestoval, začala mít žalobkyně potíže v zaměstnání, měla pocit, že hledají záminku pro její propuštění, a rovněž ji dvakrát předvolala policie, aby podala informace o svém manželovi, proč odešel, kde na to sehnal peníze a zda hodlá i ona odjet. Uvedla, že jí policisté sdělili, že jsou s manželem kontrarevolucionáři. Výsledky byly vedeny ponižujícím způsobem zhruba hodinu a bylo jí vyhrožováno, že bude přes noc uvězněna, když nesdělí více informací. Výhrůžky se však nenaplnily. Na postup policie si nestěžovala, poněvadž na Kubě není komu si stěžovat. Ze země neodcestovala společně s manželem z důvodu nedostatku peněz. Měsíčně žalobkyně vydělala 350 kubánských pesos a 14,50 konvertibilních pesos. Aby si mohla dovolit cestu z vlasti v hodnotě 730 amerických dolarů, musela její matka prodat pokoj ve svém domě. Aby zaplatila cestu na letiště, musela žalobkyně prodat svůj snubní prstýnek. Při vycestování neměla problémy se státními orgány, což si vysvětlila špatnou prací policie. Na Kubu se nechce vrátit, jelikož má strach o život ze strany tamní policie. Závěrem žalobkyně uvedla, že nebyla nikdy trestně stíhána, a na podporu svých tvrzení doložila oddací a rodný list.

7. Žalobkyně se přes výzvu žalovaného nedostavila k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, jimiž byla zejména žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 6. 2017, poskytnutí údajů k žádosti ze dne 26. 6. 2017, protokol o pohovoru k žádosti ze dne 26. 6. 2017, informace Human Rights Watch – Kuba ze dne 18. 1. 2018, informace Amnesty International – Kuba ze dne 22. 2. 2017, informace Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Kuba ze dne 3. 3. 2017, žalovaným vyhotovený překlad zákonného nařízení č. 302, Úředního věstníku Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012, žalovaným vyhotovený překlad Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice uložené z internetu dne 14. 11. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky – Kuba ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP, (společně dále jen „zprávy o zemi původu“).
8. Následně dne 27. 8. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci 19. 9. 2018.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně blíže nespecifikovala. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud zhodnotil odůvodnění napadeného rozhodnutí jako dostatečné a v souladu s požadavky vyplývajícími z § 68 odst. 3 správního řádu.
13. Dále se soud zabýval souborem obecných námitek nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a tím, že soud nevzal v úvahu okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých samotnou žalobkyní v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v protokolu o pohovoru k této žádosti a ze zpráv o zemi původu. V tomto směru považuje soud za klíčové, že žalobkyně při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla jako důvod této žádosti, že chce v České republice zůstat se svým manželem a že po manželově odchodu z Kuby dne 11. 6. 2016 jí začaly kubánské úřady dělat život v práci a doma nemožným. Při pohovoru k předmětné žádosti pak žalobkyně konstatovala, že po odchodu manžela z Kuby cítila v zaměstnání tendence k hledání záminek pro její propuštění a byla dvakrát předvolána na policii, aby podala informace o svém manželovi, přičemž výslech byl veden hrubým způsobem a bylo jí vyhrožováno uvězněním přes noc. Rovněž sdělila, že při svém vycestování z Kuby jí nebyly ze strany kubánských institucí činěny žádné potíže. V případě návratu do vlasti vyjádřila obavy o svůj život ze strany kubánských orgánů. V kontextu těchto tvrzení žalobkyně shledal soud žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými. Ostatně žalobkyně v rámci této obecné námítky neuvedla, které konkrétní skutkové okolnosti žalovaný ve věci nezjistil a ani které konkrétní okolnosti svědčící v její prospěch nevzal při svém rozhodování v úvahu.
14. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobkyně hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci a námitku, že žalovaný při rozhodování nevzal v úvahu skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně a nehodnotil vše, co vyšlo najevo, za nedůvodné.

15. Žalobkyně dále bez bližší specifikace tvrdila, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu. Touto námitkou se však soud s ohledem na absenci jakýchkoli skutkových tvrzení vztahujících se k danému ustanovení nijak nezabýval, neboť mu není zřejmé, v čem mělo domnělé porušení tohoto ustanovení spočívat.
16. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
17. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že *„za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
19. K souboru námitek ve smyslu, že žalobkyně naplnila podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 14 či § 14a zákona o azylu, soud konstatuje, že výše popsané obavy žalobkyně z možného jednání kubánských orgánů v případě jejího návratu do vlasti, ani dřívější tvrzené pronásledování žalobkyně ze strany kubánských institucí se nezakládají na žádném skutečném zážitku žalobkyně (její zkušenosti) a jsou zároveň významně zpochybněny tím, že žalobkyně bez obtíží vycestovala z území Kuby. Mezi azylově relevantní skutečnosti nelze zařadit pocit žalobkyně, že po vycestování jejího manžela z Kuby hledal její zaměstnavatel záminku pro její propuštění, ani skutečnost, že byla dvakrát předvolána na policii k podání informací o svém manželovi, přičemž výslech měl být veden hrubým způsobem, ba dokonce mělo být žalobkyni vyhrožováno uvězněním přes noc.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany považuje soud za nezbytné předeslat, že žalobkyně jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedla, že zde chce setrvat se svým manželem, jelikož po jeho odchodu z Kuby dne 11. 6. 2016 jí začaly kubánské úřady dělat život v práci a doma nemožným. Z tvrzení uvedených žalobkyní v průběhu správního řízení podle názoru soudu nevyplývá, že by tato byla na Kubě jakkoli politicky aktivní, že by vyjadřovala svůj údajný nesouhlas s tamním nedemokratickým režimem nebo že by byla dokonce pronásledována za uplatňování politických práv a svobod. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky § 12 zákona o azylu, a neshledal ani namítaná porušení čl. 4 odst. 4 ani čl. 36 kvalifikační směrnice.
21. Za situace, kdy během řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyšly najevo skutečnosti, jež by bylo možné hodnotit jako azylově relevantní, soud shledal, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně byla legalizace pobytu na území České republiky, aby zde mohla žít se svým manželem, jež je zde rovněž v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, dostupné na www.nssoud.cz).
22. Soud se neztotožňuje s obecným tvrzením žalobkyně, že by bylo porušeno její právo na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které ostatně nikterak blíže nespecifikovala. Takové porušení nelze podle názoru soudu spatřovat ve skutečnosti, že manžel žalobkyně je rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice a neudělením mezinárodní ochrany žalobkyni s ním zde tato nebude moci zůstat. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Na tomto místě soud připomíná, že smyslem a účelem zákona o azylu je především poskytnout ochranu osobám pronásledovaným pro uplatňování politických práv v zemi původu nebo osobám, jež mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají. Případné přiznání jakékoli formy mezinárodní ochrany manželovi žalobkyně tak rozhodně nezakládá její nárok na tutéž formu mezinárodní ochrany ze stejných důvodů; žalobkyně by v takovém případě maximálně mohla požadovat přiznání azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (srov. § 13 a § 14b zákona o azylu), což je však v současné chvíli a za dané procesní situace irelevantní. Soud proto konstatuje, že žalobkyni nesvědčí ani právo na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

humanitární azyl z důvodu, že by bylo porušeno její právo na rodinný a soukromý život. Soud nepovažuje výše uvedenou skutečnost za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobkyně netvrdila, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny.

23. K námitce žalobkyně, že v případě návratu na Kubu budou s manželem považováni za emigranty, případně uvězněni za špionáž, soud připomíná proběhnuvší legislativní změny v migračních zákonech Kuby, kdy ze zpráv o zemi původu žalobkyně vyplývá, že v důsledku legislativních změn opravdu i v praxi došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky, kdy aplikace nové právní úpravy rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí. Zároveň bylo žalovanému prostřednictvím těchto zpráv potvrzeno, že reálně nehrozí kubánským občanům v případě jejich návratu do vlasti žádný postih, resp. že takový případ není evidován. Soud dodává, že sama žalobkyně zjevně nepatří mezi politické aktivisty, které vládní režim na Kubě vnímá jako hrozbu. Námitku, že by žalobkyně mohla být v případě návratu považována za emigrantku či špiónku proto soud hodnotí jako nedůvodnou. Jak by kubánské orgány reagovaly na případný návrat manžela žalobkyně, přitom podle názoru soudu není pro projednávanou věc relevantní.
24. Odkazuje-li žalobkyně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-44, dostupné na www.nssoud.cz, zdejší soud pokládá tyto odkazy za nepřipadné, a to z důvodu podstatných odlišností zmíněných případů od projednávané věci. Žalobkyně totiž – jak již zdejší soud uvedl výše – nepřednesla žádná azylově relevantní tvrzení, a proto ani nevyvstal důvod zohlednit v její prospěch domnělou důkazní nouzi, čehož se s odkazem na předmětné rozsudky domáhala.
25. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonně). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. srpna 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)